

[Undervisningsministeren.]

skrev endda, hvad det senere fortrød, at forslaget var et ypperligt grundlag for forhandling. Det mener Aarhuslærerne endnu.

Det ærede medlem hr. Hvidberg lagde den størst mulige afstand mellem sig og rektor Karl Olsen; han nøjedes ikke med et maskeret nej, det blev et nej med knald. Der var imidlertid i det ærede medlems tale — der såvidt jeg hørte var så nogenlunde identisk med propagandatalen i Gentoft skole — et par mærkværdigheder. Jeg har allerede omtalt den ene: det ærede medlem udtalte sig ikke om det 8. skoleår, og det ærede medlem omtalte — det er den anden mærkværdighed — såvel Askovudvalgets som venstres forslag, især det sidste, med venlighed.

Der var en tydelig overgang i stemmeføringen, da det ærede medlem karakteriserede venstres forslag som „så smukt skrevet“; der var en stilfærdig højtidelighed i tonen overfor dette forslag; der var nok betænkkeligheder, men ikke afskrækkende. Jeg må opfatte det ærede medlems udtalelser sådan, at det ærede medlem stiller sig mere forsonlig overfor venstres forslag end overfor mit. Talen efterlod det indtryk, at det ærede medlem i påkommende tilfælde, også i betragtning af det politiske fodbroderskab, vil akkviescere ved en eventuel gennemførelse af venstres forslag.

Flere af enkelthederne i det ærede medlem hr. Hvidbergs tale er forlængst imødegået af Niels Nielsen på Danmarks Lærerforenings årsmøde, men jeg bør vel sige nogle ord, for at ikke tavshed skal mistydes. Det ærede medlem søger at reducere det standpunkt, som lærerorganisationerne gennem et flertal har tilkendegivet, og stiller lærerne i modsætning til forældrene, som ikke i tilstrækkelig grad skal være blevet hørt. Jeg anser det for ikke blot høfligt, men også for rigtigt at gå ud fra, at lærerne ved, hvad de gør. Hvorfor mistænke motiver og beslutninger? Det forekommer mig også urimeligt at trække den hårde skillelinie mellem lærere og forældre. I de konservative blade, jeg har læst, har der været mangfoldige forældreindlæg. Og når lærerne gennem egne organisationer har søgt at nå frem til et samlende reformforslag, er det jo ikke mindst for at imødekomme et

forældreønske om mere sammenhæng og harmoni i barneskolen.

Det er ikke rigtigt, når det ærede medlem hævder, at 8 mands udvalgets medlemmer var personer, som var udvalgt af mig. Det ærede medlem efterlod ved ministerskiftet en betænkning afgivet af lærerorganisationerne i 1952, efterlod den i smuk og uskadt stand. Jeg samlede så som den nærmest liggende løsning de forslagsstillende organisationer til en konference til drøftelse af det forslag, de selv havde stillet. Jeg skitserede et forslag til skoleordning, som på alle afgørende punkter havde berøring med lærerorganisationernes betænkning, og mødet besluttede at nedsætte et udvalg til nærmere udformning af skitsen og dermed til nærmere bedømmelse af den. Det var tre lærerorganisationer og to forældreorganisationer, der frit valgte deres medlemmer til udvalget. Jeg havde ikke antydning af indflydelse på valget og ønskede ikke at have det. Udvalget gennemførte sit arbejde, ikke som „hasteudvalg“ — det er den konservative propagandaglose — udvalget arbejdede i mit normale tempo og vendte så tilbage til plenum med resultatet. Hverken plenum eller udvalget skylder offentligheden andet resultatet af de stedfundne overvejelser; det er resultatet, der skal tages standpunkt til. Skal et folketingsudvalg mon give offentligheden et referat af de skiftende forhandlingssituationer? Selvfølgelig ikke. På nøjagtig samme måde forholder det sig med det af plenum nedsatte udvalg, der alene arbejdede efter plenums beføjelser.

Ved nedsættelsen af udvalget var det en betingelse fra min side, at jeg kunne have ministeriets embedsmænd til hjælp. I møderne deltog derfor departementschef, den kommitterede, kontorchefer, undervisningsinspektører og statskonsulent. Det lå i sagens natur, at embedsmændene ikke havde stemmeret. Der skulle i det hele taget ikke stemmes.

Hver organisations repræsentanter tog selvstændig standpunkt. Om undervisningsinspektørernes principielle stilling som pædagogiske rådgivere for ministeren, om deres embedes karakter og grænser har dr. Højberg Christensen udtalt sig på Gymnasieskolens Lærerforenings sidste årsmøde klart